

Palavra Örüntüsü

– Silüet · 30 Nisan 2021

Tüten bir ocağım, bir de sigaram;
Düpedüz palavra benim, yandığım!
Baştan kül olana aşk bile haram,
Ne tattığım vaki, ne inandığım.

Kişniyor, gaipten mat örüntüler,
Eciş bücüş surat, vıcık vıcık ses!
Korkudan titreyen gözler de güler,
Tıkansam, bir lahza almasam nefes.

İradem doğuştan kadere mahkum.
Bir yanım tutuklu, bir yanım kopuk.
Toht gibi boynuma dolanmış hortum,
Bir damla su dahi vermemiş musluk.

Varlığım derin bir boşlukta, saplı.
Sağım solum var mı, bilemiyorum.
Dört yanım onlarca ölüyle kaplı,
Ama ben ölmeden ölemiyorum.

Arafa otuz beş senemi verdim,
Kafam patlamaya hazır dinamit.
Ne vakit zamanı aşacak derdim,
Ne vakit dinecek tufan, ne vakit?

Hep arasın demiş büyük mühendis,
Aramak güzel de ya neticesi?
Envaitür fikir, envaitür his;
Düşmeler, kalkmalar, daha nicesi...

Yol gerek yolcuya, ben bir yolsuzum.
Hem yolsuz, hem yönsüz, hem vasitasız.
Silüet haline gelmiş nüfuzum,
Etkisiz, tedbirsiz, hazır kıtasız.

Mağlubum kendime söz geçirmekte,
Nerde bir kaos var, ben oradayım.
Kalsam da barajı tutan tümsekte,
Düşüp boğulmaya her an adayım.

Derinlikten gelen her ses uğultu,
Belki son çaredir rüzgarla düet,
Ya Rab biraz umut, biraz avuntu,
Nasip et, bir şekle girsin silüet.